

SPARTACUS IN DUITSLAND

De eerste wereldoorlog was in Augustus 1914 uitgebroken. De vierde van die maand stemden de sociaal-democraten in de Duitse Rijksdag voor de oorlogskredieten. Zoals, voor de rijksregering bij het binnenmarcheren van de troepen in België, het neutraliteitsverdrag met dat land een vodge papier bleek te zijn, zo waren voor de sociaal-democratische leiders in alle landen, de resoluties aangenomen op de congressen van de 2e Internationale te Kopenhagen en Basel „vodge papier” geworden. In plaats van de weigering der geldmiddelen en de bevordering van het verzet tegen de oorlog, vastgelegd in die resoluties, trad de deelname aan de oorlog, tot het toetreden in de oorlogsministeries toe.

De socialistische arbeiders stonden geslagen. De partij en de vakbeweging dreven hen in het nationale kamp. Organisatie-discipline, nationale en staatspolitieke gebondenheid en anderzijds tekort aan eigenkrachten bevestigden omdraaiende de arbeiders tot oorlogssklaven.

Wat de besten uit de jonge socialistische beweging in die dagen geleiden hebben naar de geest, is moeilijk te beschrijven. Slechts de verzuiging ontsnapt ons: Wat zijn we daarbij vergeleken, dor en dood geworden. Reeds in 1915 komen Mehring, Clara Zetkin, Liebknecht en Luxemburg bijeen. Liebknecht breekt met de discipline in de rijksdagfractie en wordt weldra als

frontsoldaat naar het Russische front gestuurd. In April van dat jaar wordt Rosa Luxemburg opgesloten in de vrouwengevangenis bij Berlijn. Toch groeit de oppositie en beiden zien kans hun bijdragen te leveren aan de dan verschijnende illegale geschriften. Zich spiegelende aan Spartacus uit de oudheid, schrijft Liebknecht „Spartacus-brieven”. „De voornaamste vijand staat in het eigen land”, is de dragende gedachte.

In Maart 1916 komt Rosa weer vrij. 1 Mei 1916 is ook Liebknecht als landweerman in Berlijn. De oppositie wil die dag een openbaar signaal van protest tegen de oorlog geven. Met een rode vlag en onder de uitroep „weg met de regering, weg met de oorlog” trekken zij, geschriften verspreidend, door het hart van Berlijn. Het is niet meer dan een uiting. Liebknecht wordt gearresteerd. Het voorval lijkt een brutaal incident. Maar als in Juni Liebknecht geëxecuteerd wordt, staken in Berlijn 55.000 arbeiders in de munitie-industrie, en ook elders komen stakingen los.

De Spartacus-beweging groeit, maar arrestaties zijn aan de orde van de dag.

Dan komt eindelijk in 1918 het massaverzet der arbeiders, de revolutie. Het is niet mogelijk alles samengevat te vermelden. De Duitse sociaal-democratie blijft haar reactionaire rol vervullen. Zij bindt miljoenen arbeiders aan een politiek, die als einddoel de democratische-republiek

stelt. Het denken van talrijke arbeiders gaat niet verder. Slechts een minderheid wil de strijd tegen het kapitalisme consequent doorzetten. Wel ontstaan arbeidersraden, maar hun gedelegeerden kunnen zich niet verheffen boven het ideaal ener burgerlijke democratie. Regering en sociaal-democratische partij verbinden zich met de uiterste reactie bij het neerslaan van de revolutionaire arbeidersbeweging. Zo raakt de Spartacus-bond geïsoleerd; spreekt zij een taal, die wel vele, doch nog lang niet alle arbeiders begrijpen. De Januari-opstand was gevolg van de voortdurende provocaties van regering, autoriteiten en militaire gezagsdragers. Zij wordt neergeslagen.

Aan de vooravond van de vermoord van Karl en Rosa schrijft Karl in het laatste nummer van „Rote Fahne” in zijn bekende artikel:

„Spartacus neergeslagen? Jawel! Stil maar! Spartacus leeft! Wij zijn niet gevlucht. Wij hebben ons niet verscholen. Spartacus komt terug. Wij zijn er en wij blijven er en ons zal de overwinning zijn.”

Arrestatie en moord door officieren der brigade Reinhard was het antwoord. Rusteloze vervolging van alle revolutionaire elementen. De gevolgen bleven niet uit. Tenslotte overwon het fascisme.

Maar nochtans, de klassenstrijd is niet te doven. Steeds weer verheffen de arbeiders zich en alle ervaringslessen zullen hen de juiste weg leren vinden naar de overwinning.

In de tweede wereldoorlog streed Spartacus in Nederland.

Daarover de volgende keer.

nog terecht bij de Unilever of één der banken. Waarmede o.i. toch voldoende bewijs geleverd is, dat de eigenlijke machthebbers over het staatsapparaat het grote trust- en bankkapitaal zijn.

Ons persfonds

Spartacus op de Vesuvius

Na onderling overleg tussen de groepen Amsterdam en Den Haag is per 1 Maart het werk voor Spartacus op de Vesuvius door Den Haag overgenomen.

Den Haag wilde mede helpen aan het vele werk, dat tot nog toe grotendeels door Amsterdam werd gedaan. Bij de besprekingen bleek, dat de zorg voor het reserve-fonds het best over te dragen was.

Wij zien hier nog een voordeel in. Den Haag kan nu aan dit fonds meer aandacht besteden, dan in Amsterdam kon gebeuren. Wij rekenen op de noodzakelijke hulp in andere plaatsen. Laat uit iedere groep zich één kameraad voor dit werk in verbinding stellen met: J. Rijpkema, Stortenbekerstraat 7 Den Haag. We moeten allen gezamenlijk de inkomsten van ons reserve-fonds vergroten.

Den Haag wil bij de aanvang van zijn werk nog even onderstrepen, dat het doel van het fonds is:

De uitgave van de krant veilig stellen. Dus opgelet! Alle steunbedragen, voor zover ze niet eerst plaatselijk worden geïnd, aan het adres van J. Rijpkema.

Werkgroep Den Haag, p.a. J. RIJPKEMA, Stortenbekerstraat 7.

Werft nieuwe abonne's voor „Spartacus”

13 MAART 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 11

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

De Commune van Parijs

Aan het einde van de Frans-Duitse oorlog van 1870 tot 1871, die verband hield met de industrialisatie van Europa, in het bijzonder in Duitsland, staat de Commune van Parijs als de vrijwel eerste poging van het proletariaat om als klasse de heerschappij uit te oefenen. Reeds om die reden is het van betekenis voor de arbeidersklasse de Commune, die zich de 18e Maart 1871 vestigde, te gedenken.

Duitsland won de oorlog waarvan Napoleon de Derde had gehoopt, dat zij de binnenlandse revolutie zou keren. Het kapitalistisch machtscentrum in Europa werd daarmee van Frankrijk verschoven naar Duitsland, dat onder Bismarck tot staatkundige eenheid kwam. Napoleon de Derde, die sedert 1851 in Frankrijk het tweede Franse keizerrijk had gevestigd en met behulp van een despotische corrupte bourgeois regering, de macht uitoefende, zag zeer snel zijn legers bij Metz en Sedan ingesloten worden en capituleren. Dat betekende zijn val. De Duitse troepen stonden voor Parijs. De liberale oppositie vormde een z.g. „regering van de nationale verdediging”, maar zag in werkelijkheid van elke gewapende verdediging af. Onder druk van de roerige Parijse bevolking moest zij er tenslotte toe overgaan, de Parijse arbeiders als „nationale garde” te bewapenen. Toen forceerde zij een paar hopeloze uitvallen uit de intussen door de Duitse troepen omsingelde stad, met de bedoeling door hun mislukking de capitulatiegeest te versterken. De kleine burgerij en de arbeiders werden gedreven door een nationale en tegelijkertijd een revolutionaire geest, zoals in deze periode en omstandigheden volkomen verklaarbaar was. Zij eisten, naast de verdediging van de natie, onteigening, en behoorlijke verdeling van de levensmiddelen. Desondanks werd op 27 Januari 1871 door die regering de capitulatie van Parijs getekend. Te Bordeaux kwam de nationale vergadering bijeen, grotendeels bestaande uit koningsgezinde landjonkers, die tot elke prijs vrede wilden met Bismarck,

waardoor de opstand bedwongen zou worden. Thiers gaf aan de Gouverneur van Parijs bevel, er voor te zorgen om met behulp van politie en infanterie, de Nationale Garde van de kanonnen te beroven, die door deze naar Montmartre waren gesleept. Daarmee zou het opstandige Parijs onmachtig zijn gemaakt. De poging mislukte op 18 Maart, door het verzet van de arbeiders en de troepen kozen, in hun verbittering over de behandeling door hun officieren, partij voor de volksbeweging. De regimenten verbroederden zich met de arbeiders en de kanonnen werden in triomf de hoogte van Montmartre weer opgesleept. De regering trok zich de volgende dag uit Parijs terug en de arbeiders kwamen zo onverwacht tot de ontdekking, dat zij van

de uitbuiting en onderdrukking van de heersende klassen waren verlost. De macht kwam in handen van de Parijse Commune. Aanvankelijk was dit gemeentelijk bestuur samengesteld uit gewone regeringsgetrouwe burgers. Maar na 18 Maart zonden de Parijse secties weldra steviger revolutionairen als afgevaardigden in de Commune. Bij het wegvallen van regering, politie, troepen en ambtenaren, en het vluchten van de bourgeoisie, kon het niet anders, of het nationale element werd in snel tempo verdrongen door het revolutionaire proletarische element. De arbeidersklasse kon echter de macht niet uitoefenen, zonder de kapitalistische kluisters te verbreken. Zij moest de onteigening der bedrijven ter hand nemen en zo kwam het beroemde decreet tot stand, dat alle bedrijven, die door hun bezitters waren verlaten, in handen kwamen van arbeiders-coöperaties, die de productie ter hand zouden nemen. Toch is het volkomen verklaarbaar dat de Commune niet kon beantwoorden aan de eisen, die, naar het ons nu voorkomt, aan een communistische maatschappelijke organisatie dienen te worden gesteld. Allereerst was haar bestaan van te korte duur, maar ook overigens was de taak voor de Parijse commune te groot, gemeten aan het historische tijdvak van het kapitalisme waarin zij zich voordoet en vooral ook in verband met de geringe omvang en de evenzeer geringe klassebewustheid van het proletariaat in Parijs en in de gehele wereld.

Haar ondergang was daardoor onvermijdelijk. En toch..... was dit historische beeld: de hoofdstad van Europa, meer dan twee maanden toebehorende aan de onterfden; de rode vlag op de trotse regeringsgebouwen; het feit dat de commune alle macht, de wetgevende, de uitvoerende en de rechtsprekende macht aan zich had getrokken, een signaal voor de toenmaals nog jonge arbeidersbeweging van komende nieuwe en bewuste klassenstrijd. Maar meer, de tijd werkt niet in uren en dagen, maar in jaren en decennia's (tientallen van jaren). En in de lange strijd, die de arbeidersklasse voor haar bevrijding te voeren heeft, heeft de Parijse commune naast moed, en vertrouwen in het kunnen van de eigen klasse, ervaringen opgeleverd,

DE STAKING VAN DE BOUWARBEIDERS

Het conflict in de bouwvakken duurt nog steeds voort. Begonnen op het terrein van het Amstelstation, bij de daar in aanbouw zijnde woningen, heeft het zich uitgebreid tot andere arbeidsobjecten in Amsterdam, terwijl ook de arbeiders op Schiphol het werk hebben neergelegd.

De aanleiding tot de strijd was een loonconflict. Het uurloon dezer arbeiders, het z.g. basiscontract loon, bedraagt f 0.90 per uur. In stukloon werd mag dat bedrag verhoogd worden, doch met niet meer dan 10%. Verder is het de patroons toegestaan een prestatietoelag uit te keren, van 25%. Maar dit laatste behoeft de goedkeuring van het College van Rijksbemiddelaars.

Tot aan het tijdstip, waarop het conflict uitbrak, werd met al deze bepalingen, van patroonszijde, nog al eens de hand gelicht. Gevolg was, dat in het bouwbedrijf, vrij algemeen, z.g. zwarte lonen uitbetaald werden. Het schijnt, dat de werkgevers van hoger hand een ernstige aanmaning gekregen hebben, die tactiek te laten varen. Vrij plotseling toch werd van die zijde aangekondigd, dat men zich voortaan aan de voorschriften zou houden. Wat door de arbeiders beantwoord werd met het stilleggen van de onderscheiden bouwobjecten.

Zoals dat de laatste tijd geregeld is voorgekomen, staan de Unie-bonden in deze strijd ook weer aan de zijde van het College van Rijksbemiddelaars, dus in feite aan de kant van de regering en zodoende tegenover de stakers. Zij werken in het belang van de wederopbouw, dat wil dus zeggen in het belang van die van het kapitaal. En de E.V.C. mengt zich eerst dan in de strijd, als er voor haar op de een of andere manier voordeel bij te behalen is, of als ze vreest, de greep op de arbeiders te zullen verliezen.

En de arbeiders zelf? Het overgrote deel van hen is er nog steeds niet van doordrongen, dat ze zelf de koe bij de horens moeten vatten. Dat een staking alleen dan succes kan hebben, wanneer ze die onder zelf gekozen leiding voeren. En dat daarbij nog een factor komt, die niet te verwaarlozen is, n.l. dat de staking niet gelocaliseerd moet blijven.

Bouwvakarbeiders, textielarbeiders, werkers in de mijnen, havenarbeiders, hun werk ligt op verschillend terrein, maar hun belangen zijn alle dezelfde. Wat de een vandaag treft, kan de ander morgen overkomen. Want ze hebben feitelijk allen dezelfde macht tegenover zich: de overheid. Die regelt lonen en werktijden en grijpt door haar geleide economie meer en meer in het leven van de arbeiders in. Zou het de arbeiders in de bouwvakken gelukken, werkers uit andere bedrijven in hun strijd te betrekken, de kans op succes voor

hen zou aanmerkelijk vergroot worden. Maar gezien het feit, dat de E.V.C. in dit conflict de leiding heeft, geloven we niet, dat die vakvereniging op uitbreiding van de staking zal aansturen.

We schreven het reeds in ons vorig nummer: „We zullen het anders en beter moeten doen. Zoals we het nu doen en gedaan hebben bereiken we als enig resultaat, dat we stuk voor stuk bedrijfstaking na bedrijfstaking afgeslacht worden..... Tegen het aanvalsplan der Reactie zullen we het aangekomen strijdfront van de arbeidersklasse moeten plaatsen.”

Voor hen die nog twifelen

Er zijn er steeds, die de juistheid van onze beweringen betwifelen, of liever de juistheid er van niet vermogen te zien, dat het grote bankkapitaal en de staat ten nauwste met elkander verstrengd zijn. Zo nauw zelfs, dat we die beiden gerust als één mogen beschouwen. Voor degenen, die dus nog steeds twifelen onderstaand leerzame voorbeeld.

We troffen in de pers van 19 Febr. j.l. een aankondiging aan omtrent uit te keren dividend van de Rotterdamse Bank. Op de op 18 dezer gehouden aandeelhoudersvergadering werd besloten het dividend voor het komende jaar te bepalen op „slechts” 7 pct. Tevens vond op die vergadering verkiezing van nieuwe commissarissen plaats en werden o.a. benoemd de onlangs afgetreden katholieke minister van Econ. Zaken, dr. Huysmans, en de Amsterdamse wethouder, mr. Schokking.

Men ziet het, wanneer deze heren hun staatsbetrekking op de een of andere wijze kwijt raken behoeven ze geen angst te hebben om bij de overbruggingssteun terecht te komen. Dan kunnen ze altijd

waarvan de arbeidersbeweging in latere jaren gebruik heeft kunnen maken en nog maken zal. Alle macht aan de commune, dat wil zeggen alle macht aan de organen der arbeidersgemeenschap, is een les, die wij onder de gewijzigde verhoudingen van het zich organiserende kapitalisme met zijn reuzenbedrijven, in verbeterde vorm nog steeds zo broodnodig moeten propageren, in de naar omstandigheden gewijzigde leuze „alle macht aan de arbeidersraden“.

De Commune van Parijs bleef geïsoleerd. De andere franse steden kwamen niet, of nauwelijks, tot beweging. Internationaal gebeurde er niets ter ondersteuning van de heldhaftige strijd van de Parijse arbeiders. In deze eerste praktische lessen van de revolutionaire strijd werd daarbij fout op fout gemaakt. Dat laatste spreekt vanzelf. De contra-revolutionaire regering daarentegen organiseerde buiten Parijs haar militaire macht, daarbij gesteund door Bismarck. Zo werd 21 Mei 1871 een deel van de stad door de regeringstroepen bezet. Een week lang woedde nog de strijd en de Parijse Communards werden zich als helden op de barricades onder de kreet: Leve de Commune!

Na de ondergang van de Commune werden door de regering beestachtige wraakoefeningen toegepast. Bij tienduizenden werden de Parijse arbeiders vermoord. Kogel, strop en deportatie waren de gebruikelijke „straffen“. Bij naderhand gehouden tellingen bleken van de 24000 schoenmakers er 12000 verdwenen; 6000 meubelmakers waren zoek; 5000 confectie-arbeiders; enz. Het totaal aantal verdwenenen bedroeg 107000.

Maar de strijd van de arbeidersklasse is een onvermijdelijk, een in de klassenmaatschappij steeds opnieuw opkomend, feit. Hij vindt zijn oorzaak in een klassensenuitbuiting, daarop gegrond, dat de arbeiders niet zelf de productiemiddelen bezitten. Bij het volgroeien der kapitalistische orde stelt dit probleem zich steeds duidelijker voor de ogen der arbeiders. Zeker, nog vaak zullen de arbeiders zich laten spannen voor de wagen van op naar macht strevende klassen of lagen. De stakingen van de afgelopen maanden in het huidige Frankrijk, het optreden van actiecomitees in de Tsjechische staatsgreep, waarop het Russische staatskapitalisme zo een machtige greep had, bevestigen deze vermoedens. Maar de meest bewuste arbeiders leren uit alle ervaringen en terwijl de strijd steeds voortgaat, zullen zij immer weer in de strijdende massa's de gedachten uitzaaien hoe de machtsverovering begint, met de strijd om de beheersing van het economische leven, de strijd om de bedrijven. Eens zullen de miljoenen over de gehele wereld hun strijd om de commune, de wereldcommune, gaan strijden. Eens zal, een gevleugeld woord, over alle bedrijven, over alle steden, over alle grenzen gaan: **Alle macht aan de arbeidersraden.**

BRIEF UIT BELGIË

De stakingsgolf in België van de laatste weken, kunnen wij moeilijk zien als een zelfstandige arbeidersactie. Daarom valt te vrezen, dat zij in het zand verloopt. Natuurlijk is zij in wezen geboren uit de noodtoestand waarin de Belgische arbeidersklasse verkeert. Maar zij berust, wat de leiding betreft, ontegenzeggelijk in handen van de Kommunistische partij, die het niet begonnen is om de eigenlijke arbeidersstrijd, doch die tracht uit de in beweging gekomen arbeiders politieke munt te slaan, ten gunste van haar eigen positie en de buitenlandse politiek van Rusland.

Na het einde van de Duitse bezettingstijd heeft België achtereenvolgens vier regeringen gehad. De eerste drie waren samengesteld door de Socialistische partij (B.S.P.), de Kommunistische partij (K.P.), en de Liberale Partij. De laatste, nu nog aan het bewind zijnde regering, werd gevormd door de B.S.P. en de Christelijke Volkspartij — de katholieken — (C.V.P.).

In 1945 hebben de B.S.P. en de K.P., in samenwerking met de vakbonden, de toenmalige loon- en prijsstopping politiek gevoerd. In het algemeen zijn ze, wat de loonstop betreft, daarin geslaagd, ten koste van het arbeidersbelang. De prijsstopping is op niets uitgelopen. Duidelijk blijkt daaruit, dat zij de dienaren waren van het kapitalisme — en dat zijn zij natuurlijk nog, daargelaten welk kapitalisme zij dienen—. In elk geval werd bewezen, met betrekking tot de prijsstopping, dat de bezittende klasse van België zich niet laat bedillen door haar dienstknachten. De prijzen liepen stelselmatig omhoog. En omdat de lonen niet werden aangepast aan het stijgende indexcijfer, kwamen de arbeiders in verzet. Terwijl de arbeiders spontaan de straten opgingen, spanden regering en vakbonden zich in, het verzet te breken. Met beloften werd dit bereikt en zo werd een Conferentie van de Arbeid gehouden door vakbonden en ondernemers, waar een compromis werd getroffen, dat er op neer kwam dat de lonen een weinig omhoog gingen, maar de prijzen intussen weer een stevige stijging ondergingen.

Langzamerhand kregen wij stilaan de eerste berichten omtrent het Marshall-plan, inzake hulp aan Europa, er op neer komende, dat West-Europa zich diende te organiseren als Amerikaanse invloedssfeer. De consequentie werd, dat de K.P. in de regeringscombinatie niet meer paste, aangezien haar politiek op het staatskapitalistische Rusland is gericht. (Steeds duidelijker gaat zij daarna een op de Kominform afgestemde politiek volgen.) Als aanleiding voor het uittreden uit de regering werd gebruikt dat de regeringspolitiek een stijging van de kolnprijzen met frs 27.50 per 1000 kg zou veroorzaken en de K.P. deze diefstal bij de arbeiders niet voor haar rekening wenste te nemen. Alsof de gehele door de K.P. gedekte politiek uit het verleden en de daaruit voortvloeiende prijsstijgingen geen diefstal op de arbeiders was geweest!

Zo gezien wordt het duidelijk, dat de K.P. in de strijd tussen Kominform- en Marshall-politiek de arbeidersactie van nu in België op dezelfde wijze politiek wil misbruiken als dat geschiedde bij de laatste stakingsgolven die over Frankrijk spoelden. In al die gevallen, waarin de vakbeweging in handen is gevallen van de K.P., wordt deze als zogenaamde arbeidersorganisatie voor de Kominform-politiek benut. De socialisten open hetzelfde ten gunste van de Marshallplan-politiek. Zij verscheuren zodanig daarvoor de vakbeweging. In Frankrijk deden het de socialistisch gerichte Jouhaux's en in België pogen omgekeerd de Stalinisten tot oprichting en in bepaalde gevallen tot scheuring te komen. Beiden verdelen de arbeidersklasse. Niet, dat wij enige verwachting koesteren omtrent een mogelijke revolutionaire rol van dit soort organisaties. Zij staan uit de aard van de zaak steeds achter het kapitalisme — welk dan ook.

Om haar Kominform-politiek kracht te verschaffen, roept nu de Belgische K.P. de in beroering zijnde arbeiders op tot staking. Als parolen gebruikt zij „verbetering van het levenspeil“. De regering maakte gebruik van de wet op de burgerlijke mobilisatie, die de stakende arbeiders onder militaire discipline stelt. De K.P. ageert daartegen. Maar zij hebben die wetgeving in 1945 zelf mede in het leven geroepen.

gerlijke mobilisatie, die de stakende arbeiders onder militaire discipline stelt. De K.P. ageert daartegen. Maar zij hebben die wetgeving in 1945 zelf mede in het leven geroepen.

Wederom pogen de socialistische vakbondsbestuurders het stakingsgevaar te keren, met beloften van een nationale conferentie van de arbeid. Daar zou aan de orde worden gesteld aanpassing van de lonen en wedden, toekenning van dubbel betaald verlof, oprichting van een centrale economische raad, afschaffing van de burgerlijke mobilisatie, prijzenpolitiek, ouderdomspensioen, verbeterde werkloosheidsverzekering enz.

Zal het hun wederom gelukken? Zal het de stalinisten gelukken de arbeiders te gebruiken voor hun Kominform-politiek?

Of..... zullen de arbeiders eigen wegen van strijd weten te betreden? Dat laatste kan ongetwijfeld. Maar dan zullen zij buiten de aan het kapitalisme dienstbare vakbeweging om, hun eenheid in het bedrijf moeten vestigen.

Eerst wanneer de Belgische arbeiders hun strijd tot die hoogte weten op te voeren, wanneer zij eigen lot in eigen handen weten te nemen, dan openen zich betere perspectieven. De strijd komt onweerstaanbaar. We moeten al het mogelijke doen om de arbeiders duidelijk te maken dat alleen hun eigen klassefront de mogelijkheden biedt voor een succesvolle strijd.

VOOR KEES

Een klein comité wil op het graf van onze overleden kameraad Kees uit Den Haag een steen leggen. Ongetwijfeld zijn er kameraden in het land die daar een bijdrage voor willen storten. Zij kunnen dat doen, door het zenden van een postwissel aan P. E. J. Nansink, Houtman-kade 27 IV, Amsterdam Centrum. Vlug doen vrienden.

VRIJHEID

„Maar wat is reële vrijheid? Dat is de vrijheid voor het volk. Dat is tevens geen vrijheid voor de vijanden van het volk.“ (De Waarheid, 24 Febr. '48).

Er is bijna geen richting in de politiek, die bovenstaande frase niet tot de haren kan maken; alle beweren toch als om strijd de belangen van dit „volk“ te vertegenwoordigen. Wat hun in hun ijer echter ontgaat is, dat de uitspraak een tegenspraak in zich zelf is en tot uitdrukking brengt de innerlijke verscheurdheid van datgene, wat men „het volk“ pleegt te noemen. Thans, nu de wereld feitelijk nog slechts beheerst wordt door twee grote imperia, worden hun onverzoonlijke tegenstellingen overgedragen op alle andere traditionele nationaliteiten, terwijl dwars door het geheel de tegenstelling loopt van onderdrukten en overheersten. Wie zal hier uitmaken wat de „vijanden van het volk“ zijn? Waar is er eenstemigheid over, wie en wat „het volk“ is? De klassen of groepen die, hetzij door gebruikmaking van de machtige methoden om de geest te beïnvloeden, hetzij door uitbuiting van de opstandigheid der onderdrukten, de teugels van het bewind in handen krijgen, proclameren zichzelf tot „het volk“ en alles wat tegenstreeft, tot de vijanden, waartegen dan alles geoorloofd is.

Door het woord „reël“ voor de vrijheid te plaatsen, maakt men ze nog niet tot werkelijkheid. Werkelijke vrijheid kan slechts zijn in een gemeenschap waar geen belangentegenstelling bestaat, waar ieder alleen het belang van allen op het oog kan hebben, en waar verschillen veroorzaakt worden door onkunde, die door ervaring verdwijnen. Hier bestaan geen vijanden meer van het „volk“, dat zelf verdwenen is en plaats heeft gemaakt voor de arbeidende mensheid.

In de antieke, op slavenarbeid berustende maatschappij, had men het bedrog met de vrijheid niet

nodig. De slaaf was rechteloos en vormde geen gefegelde bedreiging voor zijn meesters. Het was voor deze niet nodig hem wijs te maken dat er in zijn naam geregeerd werd, dat hem vrijheid werd geschonken, dat hij het volk was, voor wier vijanden geen vrijheid kon bestaan. De eer, om met de vrijheid bedrogen te worden, valt de moderne proletarier ten deel.

Sedert de maatschappij op vrije arbeid berust, die per dag of per week geleverd wordt, heeft de ondernemer geen verantwoordelijkheid voor het gehele bestaan der arbeider op zich te nemen. Hij krijgt de arbeidskracht eerst geleverd en betaalt ze daarna. De moderne proletarier levert arbeidskracht op crediet. Bij de slavenarbeid is het andersom. De arbeidskracht wordt in zijn geheel in eens betaald. Zool de slaaf het geld niet opstrijkt, moet er toch eerst betaald worden en wordt daarna de arbeid, en wel op lange termijn, geleverd. Doch dan kan de slaaf ook niet vrij zijn, hij kan niet vrij beschikken over de tijd, dat hij niet arbeidt. De tijd, dat zijn arbeidskracht door rust hersteld wordt, moet ook toezicht op hem worden gehouden. Vluchten, betekent een belangrijk kapitaal verlies. De „vrije“ arbeider mag vluchten. Voor hem staan tien anderen te wachten, die zijn plaats in kunnen nemen en wat zijn eten en drinken betreft, laat hem daar zelf voor zorgen; het is een zorg minder voor de ondernemer. Maar de voorwaarde voor het uitsparen van dat kapitaal door de ondernemer is, dat de arbeider buiten de fabriek „vrij“ is. Voor zijn loon moet hij op dezelfde voorwaarden onder dezelfde wetten van koop en verkoop, die voor de ondernemer gelden, levensmiddelen, kleding en woonruimte kunnen verkrijgen, waardoor hij onder de wetten die koop en verkoop regelen, valt.

Hij wordt daardoor inderdaad zelf ook koopman en heeft nu de vrijheid om zich zelf als zodanig omhoog te werken. Het is hier, dat hij in de politiek en het recht wordt betrokken.

Was vóór de toestand van „vrije arbeid“, het recht gebonden aan het bezit van grond, daarna wordt het bepaald door het bezit van kapitaal. Wie belasting tot een bepaald bedrag betaalt, is kiezer. En nu begint het bedrog met volk en vrijheid. Daar alle resten van de feodaliteit niet direct zijn opgeruimd en ook grootkapitaal en kleinkapitaal of groot en klein burgerdom tegenstellingen hebben over de wijze van regeren, wordt er naar de gunst van de kiezer gedongen. Dit des te meer, naarmate hij de massa gaat vormen, door de zich steeds massaler ontwikkelende industrie. Maar de nieuwe toestand brengt mee dat hij een actief leven kan leiden. Een deel van zijn tijd is van hem, zijn oordeel wordt gevraagd. De mogelijkheid, om zich te organiseren, is er en hij maakt ervan gebruik. De ondernemers kunnen dikwijls niet zijn rechten aantasten, zonder dat ze hun eigen rechten teniet doen. Verkorting van arbeidstijd, onder modernere productie-verhoudingen, blijkt dikwijls, de productie te doen stijgen. Zo kan het hem ook gelukken de strijd voor het algemeen kiesrecht en verkorting van de arbeidsdag met succes te voeren, met gebruikmaking van de nog bestaande tegenstellingen onder de heersende ondernemers. Daar vrijheid van drukpers, van vergadering en vereniging een voorwaarde is om de macht van het kapitaal te vestigen, komt de „vrije proletarier“ tot organisatie en wordt een macht,

VAN DE MAASKANT

De z.g. Erres-academie, de ontwikkelingsclub van het personeel van R. S. Stokvis & Zn., organiseerde Vrijdag 27 Febr. j.l. een lezing over het onderwerp: „De rijksbemiddelaar vóór de oorlog en thans“, met als spreker prof. mr. A. C. Josephus Jitta. In deze lezing vertelde de prof. enkele wetenswaardigheden, welke we onze lezers niet menen te mogen onthouden.

Hij schetste de vooroorlogse taak en positie van het instituut der rijksbemiddelaars, welke toen uitsluitend tot taak had in een conflict te interveniëren, doch geen beslissende stem in het kapittel had. Na de oorlog is dit, als dus de prof., grondig gewijzigd. Tengevolge van de door de regering gevolgde loon- en prijspolitiek (Loonstop) is de rijksbemiddelaar een arbiter geworden, die niet langer bemiddelt in een geschil, doch in deze een beslissing neemt, ook wanneer werkgever en werknemer het onderling reeds eens zijn geworden. De rijksbemiddelaar heeft thans te onderzoeken of deze onderlinge overeenkomsten passen in het kader van de regeringspolitiek, in casu min. Drees. Voor het beleid van deze bewindsman had spreker veel respect en waardering.

„Als de vos de passie preekt, boer pas op je kippen“. Waarderende woorden voor het beleid van een „arbeidersvertegenwoordiger“ uit de mond van deze wel-

bekende professor, moet minstens twijfel doen ontstaan omtrent het verdedigen van het arbeidersbelang door deze minister. Bekend was overigens de positie, welke de rijksbemiddelaar bij de bepaling der lonen innam. Het is echter goed daarvan nog eens bevestiging uit de mond van zulk een ter zake uiterst deskundige als de heer Josephus Jitta te kunnen optekenen. De rijksbemiddelaar bemiddelt dus niet langer, doch treedt op als loondictator, gemachtigde van de „arbeidersvertegenwoordiger“, vader der ouden van dagen, „onze“ min. Drees. Hij kijkt er niet in de eerste plaats naar of de eisen gerechtvaardigd zijn. Neen, of ze passen in het kader van de loon- en prijspolitiek der regering. Voor wie het trouwens nog niet duidelijk was, hij leze het antwoord van de rijksbemiddelaar inzake het Amsterdamse bouwvakconflict. Daarin verbiedt hij elke loonsverhoging, waarvoor geen nadrukkelijke toestemming is verleend en dreigt daarbij met boeten, hechtenis, etc. „Onze“ min. Drees toont niet alleen een stiefvader voor de ouden van dagen te zijn, doch deze stiefvaderlijkheid ook uit te strekken over de gehele Nederlandse arbeidersklasse. Ten behoeve van wie, behoeven we waarschijnlijk niet meer te vragen.

We willen na het bovenstaande min. Drees onmiddellijk het hem toekomstende recht doen wedervaren, hij is n.l. niet de enige stiefvader die de Nederlandse arbeidersklasse heeft. De Rotterdamse tramconducteurs b.v. hebben er nog één in de vorm van min. Lieftinck.

Dezer dagen werden ze n.l. verblijd met de mededeling, dat ze voortaan ook belasting zouden moeten gaan betalen over de door hen ontvangen fooien, welke berekend zouden worden naar een bedrag van f 400.— per jaar. Een tramconductor moest ten gevolge daarvan naast de door hem betaalde loonbelasting ten bedrage van f 191.56 nog eens extra f 88.65 betalen.

De tarieven te Rotterdam zijn enkele reis f 0.10 per rit, een overstapje f 0.15. Ieder kan dus wel begrijpen, dat de fooi niet al te veel bedraagt. Meestal wordt met gepast geld betaald en de enkele fooi, die men dan nog ontvangt, heeft men hard nodig om het risico van tekorten, vals geld, etc., te dekken. Neen, zegt min. Lieftinck, ieder het zijne. Mijn vrienden Schermerhorn en Drees hebben het al eens gezegd dat we eerlijk zullen delen. Dus jullie je fooi, maar ik ook mijn deel. Zie je, dat is nog eens je ware democratie.

Tenslotte, schrik niet lezer, heeft de Unie in het brandstoffenbedrijf een ultimatum gesteld. Indien Zaterdag 6 Mrt. a.s. niet tegemoet gekomen is aan de gestelde eisen, zal de Unie een staking proclameren. Het mag misschien aan ons liggen, doch we begrijpen de zaak niet erg goed. Als we de verslagen van de

Eerste Kamer mogen geloven, dan heeft de heer Oosterhuis (P. v. d. A.), tevens hoofdbestuurder van het N.V.V., nogal wat men noemt „op staan te snijden”. We hadden nu een behoorlijke oudervoorziening, kregen werkloosheidsverzekering, kinderbijslag, consumentencrediet, etc., kortom we hadden het zo kwaad nog niet. Toen de kolenwerkers, nog maar kort geleden, gedeeltelijk onder eigen leiding, gedeeltelijk met steun van de E.V.C. eveneens voor verbetering van hun lonen in staking waren, was het in het Unie-kamp ach en wee. Toen was men tegen de staking en verweet men de stakers zelfs dat ze door hun actie de afsluiting van een C.A.O. in de weg stonden. De stakers hebben toen tijdelijk hun staking opgeheven, niets stond de onderhandelingen dus meer in de weg. En nu wil men zelf een staking proclameren. Onbegrijpelijk.

Of..... en dit kan misschien ook een of de uitleg zijn. Uit hetzelfde kamer-verslag tekenden we op, uit de mond van dezelfde reeds genoemde heer Oosterhuis, „dat er in de toekomst ook rekening moet worden gehouden met allerlei psychologische problemen. Arbeiders hebben een speciale mentaliteit.”

Dat kan het hem dus zijn. De Unie bedrijft psychologie, wil rekening houden met een speciale arbeidersmentaliteit en daarom nu een staking proclameren. 't Is waar, we vergeten dat steeds, maar er zijn dit jaar nog zoiets als verkiezingen en dan moet je natuurlijk een beetje radicaal gaan doen, wil je de arbeiders trekken. Concurreren met „radicalen”. Als die arbeiders het nu maar door hebben en het vertikken om zich voor het karretje van de Unie te laten spannen, maar zelfstandig voor hun belangen blijven opkomen. Dan tonen ze tenminste, dat ze in ieder geval in het bezit zijn van de juiste mentaliteit en zetten dan tevens die Unie-psychologen, wat je noemt, in hun hemd.

Ons persfonds

Spartacus op de Vesuvius

7de VERANTWOORDING FEBRUARI '48.

J. L. f 0.50; S. H. f 0.50; J. V. f 1.—; J. de G. f 1.—; J. de G. f 3.—; H. G. L. f 10.—; S. D. M. f 1.—; B. N. f 2.50; J. V. f 10.—; W. v. d. W. f 1.—; H. G. K. f 0.50; allen te A. J. H. B. te Z. f 2.—; B. B. te Z. f 4.—. Totaal f 27.—.

Verder ontvingen wij nog:

J. B. te A. f 1.—; K. P. te A. f 1.50; F. B. te A. f 1.—; C. te B. f 2.50; J. N. te A. f 0.50; Ch. S. te A. f 1.—; H. G. K. te A. f 0.50; lezers Spaarn-dam f 1.—; K. B. te A. f 1.—; lezers West f 2.85. Totaal f 12.85.

Over de Vlam ontvangen:

J. de G. te O. f 3.50; G. V. te Z. f 9.12; H. B. te B. f 2.50; kleine bijdragen tezamen f 5.50. Totaal f 20.62.

Vorige verantwoording f 866.21.

Totaal generaal f 936.68.

Zeven jaar in Siberië

Op verzoek van de N.B.V.S. brengen wij, verkort, het onderstaande bericht.

Het orgaan van de C.N.T. in Frankrijk brengt nadere bijzonderheden over de in Karaganda in een concentratiekamp gevangen gehouden Spaanse

SPARTACUS IN NEDERLAND

Mei 1940. De grijs-groene soldatenuniformen trekken door Europa, overschrijden de verschillende grenzen, en de in die uitrusting gestoken Duitse proletariërs galmen het Horst Wessellied langs de wegen en spoorbanen. De dreunende formaties met het Duitse oorlogskruis gemerkte vliegtuigen en de op fortten gelijkende oorlogstanks, drijven de legers der aan hen vijandelijke machten voor zich uit.

De tweede wereldoorlog is zijn bewegingsfase begonnen. Europa geraakt onder de fascistische soldatenhiel. Nederland, België en Frankrijk treft dit lot.

Zelfs in de illusies is er nu niet meer, zoals in 1914, een arbeidersklasse, die de oorlog keren zal. De Duitse sociaal-democratie is in 1933 ten offer gevallen aan haar eigen reactionnaire staatspolitiek en met haar is de ganse Duitse arbeidersklasse in de fascistisch-kapitalistische slavernij geraakt. De Russische staatspolitiek sloot op 23 Augustus 1939 een vriendschapsverdrag met Hitler-Duitsland. De Westerse „sociaal-democraten” staan wederom in het nationale front. Zelfs voor illusies is geen plaats.

Ieder en alles is verdwaaard door nationalisme, door de kapitalistische machten zorgvuldig gekweekt. En toch, ook deze tweede wereldoorlog is van imperialistische aard. De miljoenenmassa's worden opnieuw ingezet voor een kapitalistische herverdeling van de wereld. Zal de waarheid, het klassewoord dan in het geheel niet meer worden gehoord?

Nog zijn de militaire operaties in het Westen niet geheel en al geëindigd, of in dit land en België zoeken de revolutionairen de verbroken contacten te herstellen. Het beste deel van de Nederlandse R.S.A.P. zal het werk voortzetten onder de naam „Het Derde Front” en in België gebeurt hetzelfde onder de naam „Contre le Courant”, tegen de stroom. Zij zullen internationalisme en klassenstrijd, strijd tegen de imperialistische oorlog, blijven propaganderen.

Zij hebben woord gehouden, deze kameraden, oude politieke strijders, jonge industriële stadsarbeiders, knokkige kerels van het platteland. Vol-

gehouden, tot voor velen van hen, het bittere einde kwam neen..... het verheven, schone einde met het lied van de Internationale, die eens heersen zal.

In Januari 1941 is Het Derde Front in zoverre georganiseerd, dat de formatie in staat is tweemaal per maand een blad, soms gestencild, vaak gedrukt, uit te geven. „Spartacus meldt zich” is het eerste hoofdartikel en Spartacus is dus de naam van het blad. Het zwerft met zijn opstandige klas-setaal van huis tot huis, van stad naar stad, door dorpen en buurten. Het wordt uitgedragen door hen, die bereid zijn alles te geven. Nog is niets van ander verzetwerk te zien. Nog zijn er geen bonnen en geen stamkaarten en geen persoonsbewijzen voor hen, die het illegale leven moeten aanvaarden. Maar Spartacus moet leven zonder dat alles, want Spartacus is de vogelvrije opstandeling.

Hij weert zich met de krant, met uit te strooien snippers opwekkend tot verzet tegen de jodenvervolgelingen, geeft complete brochures uit en neemt een ernstig aandeel in de propaganda voor en de doorvoering van de Februari-staking van 1941. Na de oprichting van het N.A.F., als instituut van staatsvakbeweging, verspreidt Spartacus een manifest, dat eindigt: „Treedt uit de vakbeweging. Leve de strijdcomité's. Zo leeft en strijdt Spartacus onder de moeilijkste omstandigheden. Wanneer het eindelijk in Februari en Maart 1942 de Sicherheits-Dienst der fascistien gelukt Sneevliet, Menist, Dolleman en een aantal andere kameraden te grijpen en te vermoorden, dan sluit zich opnieuw een periode af van dapper klasseverzet. Dan is hun vraag in het eerste nummer van de krant, of zij moreel het recht zouden hebben de erenaam Spartacus te voeren, op harde wijze bevestigend beantwoordt. Dan is tot het einde waar gebleven, hetgeen zij zelf antwoorden: „Wij blijven en blijven, omdat de geest van Spartacus in ons leeft.”

Zij vielen als opstandelingen uit de slavenklasse. Maar, Spartacus leeft.

Over de voortzetting van het werk de volgende week.

Sociale rechtvaardigheid voor D. U. W. - arbeiders

Bij de behandeling in de Tweede Kamer van de begroting van Wederopbouw en Volkshuisvesting heeft de Partij van de Arbeid, volgens „Het Vrije Volk” een warm pleidooi gehouden voor de D.U.W.-arbeiders.

Hoewel reeds enige weken geleden, menen wij daarop nog de aandacht te moeten vestigen.

Hoe warm dit pleidooi geweest is, laten we dan gaarne aan de beoordeling van de D.U.W.-arbeiders zelf over, als we lezen, dat de afgevaardigde van de P.v.d.Arb. de minister, eveneens lid van deze partij, verzocht een zodanige regeling te treffen, dat voor regenverlet met terugwerkende kracht 80 % van het loon wordt uitbetaald en dat het lichtverlet in de donkere wintermaanden van 45 tot 48 uur wordt uitgebreid. Verder werd nog verzocht, de lonen op 64 cent per uur te brengen.

Als deze wensen vervuld worden, zal het loon bij slecht winterweer gebracht worden op 80 % van 48 maal 64 cent, of f 24.58 per week. Zegge en schrijve, vier en twintig papieren guldens, plus centen.

De minister erkende, dat het hier ging om „sociale rechtvaardigheid” en een..... juist economisch beleid. Hij deed de toezegging, dat hij de zaken met minister Drees zal bespreken.

„Dat lijkt ons voldoende om rustig af te wachten,” zegt de redactie van het democratisch-socialistisch dagblad, wier redacteurs, zeker met een wekelijks inkomen van f 100.— en meer, over de sociale rechtvaardigheid oordelen t.a.v. de D.U.W.-arbeiders.

Was het de aarts-reactionnaire Kuiper niet, die zei: „Ze kunnen niet wachten, geen dag en geen uur”? Rustig afwachten, D.U.W.-arbeiders.

20 MAART 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 12

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

Wij zijn er en wij blijven er En ons zal de zege zijn

Aan alle klassebewuste arbeiders!

Het is nodig een ernstig geluid te laten horen. De strijd van de arbeidersklasse is de laatste maanden een zeer moeilijke periode ingegaan. Langzamerhand kwam in verschillende landen de arbeidersklasse tot ernstig verweer tegen de onhoudbare na-oorlogse en nieuwe kapitalistische verhoudingen. De omstandigheden waaronder dat verweer plaats vond, veroorzaakten, dat steeds meerdere strijdbereide arbeiders gingen begrijpen, dat de klasse nieuwe wegen moest zoeken. Nieuwe wegen, waarbij het zelfstandig en massaal optreden van de bedrijfsarbeiders één van de kenmerkende symptomen moest zijn. Nieuwe wegen, waarbij ook het begrip, dat de strijd uiteindelijk tegen de gehele georganiseerde kapitaalsmacht, met inbegrip van de staat, dus tegen het gehele stelsel zou moeten worden gevoerd, ingang zou vinden. Nieuwe wegen ten slotte, die leiden moeten tot een strijd om de beheersing van de productiemiddelen door de arbeiders zelf.

— o —

Spartacus, propageerde, zowel in het tijdvak van de eerste wereldoorlog in Duitsland, als tijdens en na de tweede wereldoorlog in Nederland naast de internationale solidariteit, het zelfstandig optreden van de klasse. En het werd duidelijk, dat door de ontwikkeling van het kapitalisme, en zijn organisatie in enkele steeds machtiger imperialistische bloks, gepaard met de steeds belangrijker functie, die de staten in het economische leven gingen vervullen, deze ideeën der internationale arbeiderssolidariteit en de zelfwerkzaamheid van de klasse, voortdurend van groter betekenis werden.

— o —

De bijzondere moeilijkheden voor de arbeidersbeweging in de komende periode waarop wij de aandacht wilden vestigen, houden verband met de verscherpte internationale politieke verhoudingen en in het bijzonder met Ruslands pogingen om in zijn conflict met Amerika de strijd van het internationale proletariaat uit te

buiten. Reeds de stakingen in Frankrijk in de afgelopen maanden, bewezen duidelijk waar het op deze wijze heengaat. De bedoeling is de arbeiders in hun strijd tegen hun bezittende klasse hand en span-diensten te laten verrichten ten gunste van Rusland. Het optreden van de Stalinistische partijen in verschillende landen volgens de opdrachten van de Kominform, maakten verder duidelijk, dat het er om ging het zelfstandig verzet der arbeiders om te buigen tot een onder leiding der stalinistische bureaucraten ge-disciplineerde actie tegen het Marchall-plan niet alleen, maar tevens voor inschakeling in de Russische economie. De comité's van actie in Tsjecho-Slowakije hebben die diensten, onder volledige terzijdestelling van de idealen, die klassebewuste arbeiders bezitten inzake de machtsverovering door de klasse door-middel van zelfstandige comité's en raden, ten volle aan het Russische imperialisme verleend. Direct daarna klinken door geheel Europa de stalinistische leuzen tot oprichting van comité's van actie. In de vorming van zulke aan Rusland dienstbare comité's, die de arbeiders wel tot strijd, maar niet tot eigen zelfstandige strijd oproepen, ligt het grote gevaar, waarop wij menen de aandacht te moeten vestigen.

— o —

Ongetwijfeld moet en zal de klasse tot verweer komen tegen de kapitalistische uitbuiting. Het is nodig en..... historisch onvermijdelijk.

De inschakeling in het kapitalistische systeem van alle partijen en organisaties, ook van die der oude arbeidersbeweging, de groei naar staatskapitalistische vormen, worden een steeds grotere bedreiging voor de arbeidersklasse. De vak-organisaties waaraan nog velen gehecht zijn, zijn instrumenten geworden om de arbeiders te knevelen. Een aan het kapitalisme verknochte bureaucratie regelt in overleg met de organen van de vijandige klasse, de arbeidsvoorwaarden en de lonen. De overheid bepaalt het schrale na-oorlogse voedselrantsoen, regelt de waarde van de munt, beslist wat zal worden

ingevoerd en wat de arbeider dus wel en niet zal kunnen bekomen. Zelfs alle sociale maatregelen krijgen steeds meer de strekking, hem de beschikking over eigen leven te ontfutselen; hem te maken tot een machteloos en futloos stuk materiaal, dat alleen dienstig is meerwaarde voort te brengen, teneinde de macht van zijn heersers te vergroten. Overal en met alles, is die strekking in het kapitalisme te constateren. De vrije loonarbeid uit het jonge kapitalisme verdwijnt en wordt verwisseld voor de totalitaire knechtschap. Hitler-Duitsland was op dit terrein ongetijfeld verder gevorderd dan de westerse kapitalistische landen, maar met rasse schreden gaat de gehele wereld die weg op.

Een slavernij, erger dan de oude loon-slavernij, bedreigt het internationale proletariaat. Voor de meest-klassebewuste arbeiders wordt de theorie van het marxisme, dat de arbeidersslavernij berust op het feit, dat de arbeiders niet zelf hun productiemiddelen, de mijnen, de machines, de spoorwegen, de grote scheepvaartlijnen enz., beheersen, een levend begrip. Het besef is groeiende, dat het wezen van de klassenstrijd neerkomt op de vraag, wie het economische leven beheersen zal. Nog zijn het maar kleine formaties in alle landen, die uit dit bewustzijn, ook de uiteindelijke resultaten van de Russische revolutie niet als socialisme, maar als staatskapitalisme herkennen. De verbreiding van dit inzicht is een levenskwestie voor onze klasse. Eerst wanneer zij tot het besef komt, wat het huidige Rusland is, eerst dan zal het haar mogelijk zijn, alle illusies te vernietigen.

Eerst dan kan het inzicht groeien, dat er geen macht ter wereld is, die het voor de arbeiders zal opnemen, maar dat het werk van het werkelijk vrijvechten van de klasse, het werk van die klasse zelf moet zijn. Dat zij niet eerder vrij zal worden, dan wanneer zij de productiemiddelen zelf zal beheersen.

— o —

Het is nodig een ernstig geluid te laten horen. Wij zijn een moeilijke periode in gegaan. De tegenstellingen tussen de wereldmachten, het westerse monopolie-kapitalisme en het Russische staatskapitalisme, verscherpen zich van dag tot dag. Beiden willen zij de uitbuiting van het wereldproletariaat. Beiden trachten zij het voor hun doeleinden te benutten. De arbeidersklasse moet leren zich tegen